

Resebrev 8

10 juni 2008 Ketelmeer, Holland



En av många öppningsbara broar



Lunchrast vid kanalkanten.

Slutet på tiden i Plasmolen.

Efter 20 dagar i Jachthaven Eldorado i Plasmolen fick vi besked om att vår internetbetalning för motorreparationen nått firman. Vi var fria att lämna bryggan. Den sista söndagen vi låg där tänkte vi avbryta enformigheten vid bryggan genom att åka buss till en by med en mycket vacker rosträdgård. Men den busstrejk, som förut omfattat tisdag till torsdag, hade nu utsträckts till att gälla hela veckan, så vi kom ingenstans.

För att ge en glimt av hur vårt liv kan förflyta en vanlig dag, återger vi här dagboksanteckningen från den dag vi lämnade Plasmolen, dvs. den 2 juni.

En dag på floden Maas. Måndag den 2 juni.

Dagen grydde och bjöd på solsken och varmt och vackert väder. Frågan var hur dags vi skulle kunna gå upp till shopen och fråga om våra pengar kommit fram. Innerst inne visste vi att firman måste ha pengarna i dag, eftersom det nu gått fyra dagar sedan vi sände dem. Men vi tog det lugnt på morgonen. Jag gick till farbrorn i affären och köpte frukostbröd. Klockan nio varje morgon tömmer han

några plåtar med bröd direkt från ugnen ner i korgarna som man plockar ur. Kollar man promenerande folk strax efter nio, så ser man många som bär en vit papperspåse med bröd till båten. Det här systemet med frukostbröd innebär ju också att frukosttiden i många båtar är given. Man äter efter att farbrorn har öppnat affären.

Vid halvelvatiden gick jag till shopen. På vägen dit blev jag stoppad av den mycket trevlige tyske man, som bor i båten framför om oss tillsammans med sin lika trevliga hustru. De pratar utmärkt engelska. Han tycker det är ofattbart att firman inte varje dag självmant kommit till oss och berättat om hur det är med pengarna. Han erbjöd sig att lägga ut pengarna åt oss ifall det blivit något strul. Han tyckte det var viktigt för oss att komma iväg. När vi pratat med den mannen har vi förstått att det finns pengar. Dels har de en båt, som kanske inte är den allra största, men som ändå har litet extra. Den är byggd av höghållfasthetsstål bl.a. En gång körde han på en undervattenssten och fick reparera för 30 000 €. Det verkade som om pengarna inte var så viktiga, men det var ju så retligt och det blev ju så mycket besvär! Så vi förstod att han mycket väl kan lägga ut xx xxx kronor bara för att hjälpa oss att komma iväg snabbt. (Vi har avsiktligt strukit över reparationskostnaden för att inte någon känslig läsare ska falla i tröstlös gråt)

Nu behövde han inte lägga ut några pengar. När jag var borta från båten kom en anställd och berättade för Marianne att allt var klart. Och när jag stod i shopen ringde chefen och sa samma sak och lade till att vi naturligtvis inte skulle betala hamnavgift för den här tiden. Jag tackade expediten för den här tiden och önskade honom välkommen till Sverige.

Kvart över elva var vi loss från bryggan. Vi tittade på det gamla tyska parets båt, som nu låg tyst och övergiven. I går lämnade de oss och åkte hem till Köln för att vara på plats då apoteket öppnar på måndagsmorgonen. Vi har haft mycket roligt ihop. Mannen har hela tiden glimten i ögat. Men, som frun sa, han är full av cancer från topp till tå och är i stort behov av ständiga mediciner. Vi tog ett smärtsamt avsked i går kväll, då vi önskade varandra allt gott. Mannen grät och kunde bara viska fram sin önskan: "Alles gut!" Vi hoppas att mannen nu fått den medicin, som varit fyra dagar försenad. Och så styrde vi ut mot Maas i flödande sol och värme. Termometern låg över 25 grader och steg hela tiden.

Efter två timmar var vi framme vid slussen i Grave. Där fick vi vänta. Vi undrade varför det inte hände något på närmare en timme, men fick svaret då slussen öppnades. Där fanns fyra fartyg! Det tar naturligtvis lång tid att få in dessa på sin plats. Sen slussade vi nedåt cirka 2,5 meter tillsammans med två fartyg. Värmen var nu i högsta laget. Vi satt under solparasollet. Blåsten slet i det, så vi fick hela tiden hålla i det, men det var det värt för att få litet skugga. Klockan fem knöt vi fast vid gästhamnen "Nieuwe Schans". Betyder det en ny chans? Hamnkaptenen, som kom på kvällen, berättade att de haft problem med elektroniken i eluttagen, så nu var det bara att stoppa in stickkontakten utan att behöva betala. Strömmen ingår i de 8 € som det kostar per natt.

Detta är ett litet ställe långt ifrån allting. En camping är hopbyggd med hamnen. Det var nästan ingen rörelse alls då vi kom. Vi tog ett bad vid den lilla sandstranden, och det var verkligen uppfriskande. Solen försvann och i och med det blev värmen uthärdlig. Borta i väster byggdes det upp moln, som blev allt mörkare. Så småningom såg vi också blixtrar på avstånd. När vi ätit sen middag och diskat var ovädret hos oss. Det höll på från halv tio till midnatt. Blåsten var verkligen överraskande hård i början. Marianne gillar inte åskväder. Hon blir rädd. För att försöka skingra tankarna på ovädret spelade vi kinaschack. Hon kunde inte koncentrera sig så värst när det blixtrade allra mest. Men allt har ju en ände. Ska man försöka se fördelar, så kan vi ju nämna att sängarna var varma efter den här soliga dagen.

Huesden och "Vart är vi på väg?"

Nästa övernattnings skedde i en liten stad med ett besvärligt namn, Huesden. Den är känd för sina gamla försvarsanläggningar. Hela den gamla staden med 1600 invånare ligger inom befästningsvallar, som utvidgades till sin nuvarande storlek på 1600-talet. De här trakterna har i århundraden varit konfliktområde. En folder, som kortfattat berättar stadens historia, gav oss en överraskning; Den första borgen, som byggdes omkring år 800 brändes ner omkring 857 av vikingar!

Hoppsan! Det har varit svenskar här före oss! Vi brukar normalt inte skryta med att vi har vikingablod i ådrorna, och på ett ställe som detta är det nog bäst att ligga väldigt lågt med fakta om våra anfäder! Vi

är otroligt imponerade av dessa befästningar, som ju byggdes med hjälp av spadar och liknande enkla verktyg. Kilometervis med vallar och murar byggdes på den tid man bara hade tillgång till energi från hästar och den egna kroppen.

Men nu kommer frågan: Vart är vi på väg? Vi har gått nedströms Maas västerut. Och Medelhavet når man väl genom att gå uppströms Maas söderut? Det är alldeles riktigt. Under närmare tre veckors stillaliggande hade vi god tid till att fundera över situationen. Vår framfart söderut har gått med en snigels hastighet. Vårt älskade barnbarn, som nu är två år, hinner ta studenten innan vi når Paris latitud, om vi fortsätter i den här takten. Vår motor är visserligen renoverad, men vi har nu fått klart för oss hur svårt det är med reservdelar till en så gammal motor.

Om något liknande sker i Frankrike, med de språksvårigheter som detta innebär, blir det inte roligt. Vi tycker att förra sommarens problem på grund av regnen och den här vårens motorproblem och dess kostnader är nog för oss. Vi har inte haft någon direkt njutbar seglats. Vi har roligt tillsammans, och vi ser många trevliga platser och möter många vänliga människor, men resan har inte blivit på det sätt vi tänkt oss. Vi vänder så sakta hemåt. Vi får säga som Fäldin sa efter ett val: "Vi nådde inte ända fram!" Men vi är inte ledsna för det.

Vi vet inte när vi kommer att närma oss Sverige. Vi vet inte hur eller när vi kan få masten transporterad från Port Napoleon vid Medelhavet till Travemünde. Inte heller vet vi något om var vi ska bo, men det får lösa sig så småningom.

Vi har nu kommit till Ketelmeer, som ligger nordost om Amsterdam. Vi måste nu studera kanalkartorna mycket noggrant. En del gamla kanaler har grunda slussar. Då får vi välja en annan kanal, där djupet räcker till. Vi har nu gått mer än halva sträckan genom Holland sedan vi vände och siktar nu mot Groningen i nordöstra Holland. Nu säger vi hej för den här gången. Den som är tekniskt intresserad kan läsa faktarutan nedan om reparationen av motorn.

Hare bra! Marianne och Roland

Fakta om motorproblemet och dess lösning.

När motorn kallstartades gick den igång på en cylinder. Efter cirka 15 sekunder kom den andra cylindern igång. Jag misstänkte en dålig spridare eller dålig kompression.

Vår mekaniker tog kompressionsprov. Cylinder två hade urusel kompression. Men värre var att det sprutade vatten ur spridarhålet på tvåan. Topplocket togs av. Rost i cylinderloppen. Var kom kylvattnet in i cylindrarna? Topplockspackningen var ju hel. Mekanikern provade toppen med hjälp av sprit och fann att det finns en läcka/spricka/hål mellan en kylvattenskanal och ett förbränningsrum.

Toppen måste alltså bytas. Han beställde en beg. renoverad topp och satte dit den. Leverantören sa att toppen var helt färdig att monteras. Ingen justering skulle behövas. Vår montör, som känner leverantören, trodde på honom och satte in toppen utan att själv kontrollera den först. Men motorn hade ingen kompression ändå!

Ännu en topp anlände efter ytterligare ett par dagar. Denna kontrollerades av mekanikern på min begäran. Den var ännu sämre! Ventilerna var otäta och hade fel vinkel på sätena. Han åkte då till en verkstad i Nijmegen och slipade topp och ventiler i maskin till rätt vinkel och storlek. Sen var det heltätt! Denna topp sattes in och sedan gick motorn direkt. I korthet: Motorn har nu fått omborrade cylindrar, nya kanningar i överdimension, annat topplock med maskinlipade ventiler, nya ramlager, nya vevstakslager, en renoverad spridare och nya packningar överallt.



Många bor i flytande hus vid kanalerna.



Bigarråerna är redan mogna i Holland.